

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (veľká komora)

zo 6. októbra 2009 (*)

„Policajná a súdna spolupráca v trestných veciach – Rámcové rozhodnutie 2002/584/SVV – Európsky zatykač a postupy odovzdávania osôb medzi členskými štátmi – Článok 4 bod 6 – Dôvod pre nepovinné nevykonanie európskeho zatykača – Vykonalie vo vnútroštátnom práve – Zadržaná osoba, ktorá je štátnym príslušníkom vydávajúceho členského štátu – Nevykonanie európskeho zatykača vykonávajúcim členským štátom podmienené pobytom na jeho území počas obdobia piatich rokov – Článok 12 ES“

Vo veci C-123/08,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článkov 35 EÚ a 234 ES, podaný rozhodnutím Rechtbank Amsterdam (Holandsko) z 28. decembra 2007 a doručený Súdnemu dvoru 21. marca 2008, ktorý súvisí s konaním o výkone európskeho zatykača vydaného proti

Dominicovi Wolzenburgovi,

SÚDNY DVOR (veľká komora),

v zložení: predseda V. Skouris, predsedovia komôr P. Jann, C. W. A. Timmermans, K. Lenaerts a M. Ilešič, sudcovia A. Tizzano, A. Borg Barthet, J. Malenovský, J. Klučka, U. Løhmus a L. Bay Larsen (spravodajca),

generálny advokát: Y. Bot,

tajomník: M. Ferreira, hlavná referentka,

so zreteľom na návrh vnútroštátneho súdu zo 17. marca 2008, ktorý bol doručený Súdnemu dvoru 21. marca 2008, na začatie konania v naliehavom prejudiciálnom konaní v súlade s článkom 104b rokovacieho poriadku,

so zreteľom na rozhodnutie tretej komory Súdneho dvora z 2. apríla 2008 nevyhovieť tomuto návrhu,

so zreteľom na písomnú časť konania podľa článku 104b ods. 2 piateho pododseku rokovacieho poriadku a po pojednávaní zo 17. februára 2009,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

- pán Wolzenburg, v zastúpení: D. Wiersum a J. van der Putte, advocaten,
- holandská vláda, v zastúpení: C. Wissels a M. Noort, splnomocnené zástupkyne,
- dánska vláda, v zastúpení: C. Pilgaard Zinglersen, splnomocnený zástupca,
- nemecká vláda, v zastúpení: M. Lumma a J. Kemper, splnomocnení zástupcovia,

- francúzska vláda, v zastúpení: G. de Bergues a J.-C. Niollet, splnomocnení zástupcovia,
- rakúska vláda, v zastúpení: E. Riedl a T. Fülöp, splnomocnení zástupcovia,
- poľská vláda, v zastúpení: M. Dowgielewicz, splnomocnený zástupca,
- Komisia Európskych spoločenských súdov, v zastúpení: S. Grünheid a R. Troosters, splnomocnení zástupcovia,

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 24. marca 2009,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článku 4 bodu 6 rámcového rozhodnutia Rady 2002/584/SVV z 13. júna 2002 o európskom zatykači a postupoch odovzdávania osôb medzi členskými štátmi (Ú. v. ES L 190, s. 1; Mim. vyd. 19/006, s. 34) a článku 12 ES.

2 Tento návrh bol podaný v rámci konania o vykonaní európskeho zatykača, ktorý 13. júla 2006 vydal Staatsanwaltschaft Aachen (ďalej len „nemecký vydávajúci súdny orgán“) proti pánovi Wolzenburgovi, nemeckému občanovi, zo strany Internationale Rechtshulpkamer du Rechtbank Amsterdam (Komora medzinárodnej spolupráce Okresného súdu v Amsterdame, ďalej len „holandský vykonávajúci súdny orgán“).

Právny rámec

Hlava VI Zmluvy EÚ

3 Z informácie týkajúcej sa dátumu nadobudnutia platnosti Amsterdamskej zmluvy uverejnenej v *Úradnom vestníku Európskych spoločenských súdov* z 1. mája 1999 (Ú. v. ES L 114, s. 56) vyplýva, že Holandské kráľovstvo na základe článku 35 ods. 2 EÚ vyhlásilo, že uznáva právomoc Súdneho dvora rozhodovať o návrhoch na začatie prejudiciálneho konania podľa podmienok stanovených v článku 35 ods. 3 písm. b) EÚ.

Rámcové rozhodnutie 2002/584/SVV

4 Podľa znenia odôvodnenia č. 5 rámcového rozhodnutia 2002/584:

„Cieľ vytýčený pre Úniu stať sa zónou slobody, bezpečnosti a práva vedie k zrušeniu vydávania osôb medzi členskými štátmi a k jeho nahradeniu systémom vydávania osôb medzi súdnymi orgánmi... tradičné vzťahy spolupráce, ktoré až doteraz existovali medzi členskými štátmi, by mal nahradiť systém voľného pohybu súdnych rozhodnutí v trestných veciach vrátane predbežných a konečných rozhodnutí v oblasti slobody, bezpečnosti a spravodlivosti.“

5 Odôvodnenie č. 7 tohto rámcového rozhodnutia spresňuje:

„Nakoľko zámer nahradiť systém viacstranného vydávania osôb, vychádzajúci z Európskeho dohovoru o vydávaní osôb z 13. decembra 1957, sa nemôže dostatočne dosiahnuť členskými štátmi, ktoré konajú jednostranne, a preto, vzhľadom na svoj rozsah a účinky, môže sa lepšie dosiahnuť na úrovni Únie, Rada môže prijať opatrenia v súlade so zásadou subsidiarity, uvedené v článku 2 Zmluvy o Európskej únii a článku 5 Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva...“

6 Odôvodnenie č. 8 rámcového rozhodnutia znie takto:

„Rozhodnutia o výkone európskeho zatykača musia podliehať dostatočným kontrolám, čo znamená, že súdny orgán členského štátu, v ktorom bola požadovaná osoba zatknutá, vydá rozhodnutie o jej vydaní.“

7 Článok 1 ods. 1 a 2 rámcového rozhodnutia 2002/584 definuje európsky zatykač a povinnosť vykonať ho takto:

„1. Európsky zatykač je súdne rozhodnutie vydané členským štátom s cieľom zatknúť a vydať požadovanú osobu inému členskému štátu na účely vedenia trestného stíhania alebo výkonu trestu alebo ochranného opatrenia.

2. Členské štáty vykonávajú každý európsky zatykač na základe zásady vzájomného uznávania a v súlade s ustanoveniami tohto rámcového rozhodnutia.“

8 Článok 2 ods. 1 tohto rámcového rozhodnutia stanovuje, že ak bol vynesенý rozsudok ukladajúci trest, európsky zatykač sa môže vydať pre tresty s minimálnou dĺžkou štyri mesiace.

9 Článok 3 tohto rámcového rozhodnutia vymenúva tri „dôvody pre povinné nevykonanie európskeho zatykača“.

10 Článok 4 rámcového rozhodnutia 2002/584 s nadpisom „Dôvody pre nepovinné nevykonanie európskeho zatykača“ uvádza v siedmich bodoch uvedené dôvody. Jeho bod 6 v tejto súvislosti stanovuje:

„Vykonávajúci súdny orgán môže odmietnuť vykonať európsky zatykač:

...

6. ak európsky zatykač bol vydaný pre účely výkonu trestu alebo ochranného opatrenia, ak sa požadovaná osoba zdržiava alebo je štátnym občanom alebo má trvalý pobyt vo vykonávajúcim členskom štáte a tento štát sa zaviazal, že vykoná rozsudok alebo ochranné opatrenie v súlade so svojimi vnútroštátnymi právnymi predpismi.“

11 Článok 5 tohto rámcového rozhodnutia s nadpisom „Záruky, ktoré musí vydávajúci členský štát poskytnúť vo zvláštnych prípadoch“ stanovuje:

„Výkon európskeho zatykača vykonávajúcim súdnym orgánom môže podľa právnych predpisov vykonávajúceho členského štátu podliehať nasledujúcim podmienkam:

...

3. ak osoba, na ktorú bol vydaný európsky zatykač pre účely trestného stíhania, je štátnym občanom alebo má trvalý pobyt vo vykonávajúcom členskom štáte, odovzdanie môže podliehať podmienke, že táto osoba bude po vypočutí vrátená do vykonávajúceho členského štátu s cieľom výkonu trestu alebo ochranného opatrenia, ktorý bol proti nej vydaný vo vydávajúcom členskom štáte.“

12 Článok 11 toho istého rámcového rozhodnutia s nadpisom „Práva vyžiadaných osôb“ v odseku 1 stanovuje:

„Ak je vyžiadaná osoba zatknutá, vykonávajúci kompetentný súdny orgán v súlade so svojimi vnútroštátnymi právnymi predpismi informuje túto osobu o európskom zatykači a jeho obsahu, ako aj o možnom súhlase na odovzdanie vydávajúcemu súdnemu orgánu.“

Rámcové rozhodnutie 2008/909/SVV

13 Rámcové rozhodnutie Rady 2008/909/SVV z 27. novembra 2008 o uplatňovaní zásady vzájomného uznávania na rozsudky v trestných veciach, ktorými sa ukladajú tresty odňatia slobody alebo opatrenia zahŕňajúce pozbavenie osobnej slobody, na účely ich výkonu v Európskej únii (Ú. v. EÚ L 327, s. 27), ktoré sa *mutatis mutandis* uplatňuje aj na výkon rozsudkov v prípadoch uvedených v článku 4 bode 6 rámcového rozhodnutia 2002/584, musí byť podľa jeho článku 29 vykonané členskými štátmi pred 5. decembrom 2011.

14 Článok 3 ods. 1 rámcového rozhodnutia 2008/909 spresňuje, že jeho účelom je vytvoriť pravidlá, podľa ktorých členský štát s cieľom uľahčiť sociálnu nápravu odsúdenej osoby uzná rozsudok a vykoná trest.

15 Článok 4 ods. 7 písm. a) tohto rámcového rozhodnutia obsahuje fakultatívne ustanovenie umožňujúce príslušnému orgánu členského štátu zaslať rozsudok vykonávajúcemu členskému štátu, ak tam odsúdená osoba žije a legálne sa tam zdržiava nepretržite najmenej päť rokov.

Smernica 2004/38/ES

16 Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2004/38/ES z 29. apríla 2004 o práve občanov Únie a ich rodinných príslušníkov voľne sa pohybovať a zdržiavať sa v rámci územia členských štátov, ktorá mení a dopĺňa nariadenie (EHS) 1612/68 a ruší smernice 64/221/EHS, 68/360/EHS, 72/194/EHS, 73/148/EHS, 75/34/EHS, 75/35/EHS, 90/364/EHS, 90/365/EHS a 93/96/EHS (Ú. v. EÚ L 158, s. 77, a korigendá Ú. v. EÚ L 229, 2004, s. 35, Ú. v. EÚ L 197, 2005, s. 34, a Ú. v. EÚ L 204, 2007, s. 28) vo svojom odôvodnení č. 17 uvádza:

„Využívanie trvalého pobytu občanmi Únie, ktorí sa rozhodli dlhodobo sa usadiť v hostiteľskom členskom štáte, by posilnilo vedomie občianstva Únie a je kľúčovým prvkom v podporovaní sociálnej súdržnosti, ktorá je jedným z hlavných cieľov Únie. Právo trvalého pobytu by sa preto malo ustanoviť pre všetkých občanov Únie a ich rodinných príslušníkov, ktorí sa zdržiavali v hostiteľskom členskom štáte v súlade s podmienkami ustanovenými v tejto smernici počas nepretržitého obdobia piatich rokov bez toho, aby podliehali opatreniu vyhostenia.“

17 Článok 16 ods. 1 tejto smernice stanovuje:

„Občania Únie, ktorí sa legálne zdržiavali počas nepretržitého obdobia piatich rokov v hostiteľskom členskom štáte, majú právo trvalého pobytu v tomto členskom štáte...”

18 Podľa článku 19 ods. 1 tej istej smernice:

„Členské štáty na základe žiadosti a po overení doby pobytu vydajú občanom Únie, ktorí majú nárok na trvalý pobyt, dokument potvrdzujúci trvalý pobyt.“

Vnútroštátne právo

19 Článok 6 zákona o odovzdávaní osôb (Overleveringswet) z 29. apríla 2004 (*Staatsblad* 2004, č. 195, ďalej len „OLW“) vykonáva článok 4 bod 6 a článok 5 bod 3 rámcového rozhodnutia 2002/584 v holandskom právnom poriadku.

20 Článok 6 ods. 1 až 3 OLW sa týka holandských občanov. Odsek 1 tohto článku vykonáva článok 5 bod 3 uvedeného rámcového rozhodnutia a odseky 2 a 3 vykonávajú jeho článok 4 bod 6. Podľa týchto posledných dvoch odsekov:

„2. Odovzdanie holandského štátneho príslušníka do cudziny sa nepovolí, ak sa požaduje na účely výkonu trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený právoplatným súdnym rozhodnutím.

3. V prípade odmietnutia odovzdania do cudziny, ktoré sa zakladá výlučne na ustanoveniach odseku 2, prokuratúra oznámi súdnemu orgánu, ktorý vydal zatykač, že je pripravená vykonať rozhodnutie, a to v súlade s postupom stanoveným článkom 11 dohovoru z 21. marca 1983 o odovzdávaní odsúdených osôb alebo na základe inej uplatniteľnej zmluvy.“

21 Článok 6 ods. 5 OLW, ktorý sa týka iných osôb ako holandských štátnych príslušníkov bez ohľadu na to, či sú príslušníkmi členského štátu alebo tretieho štátu, stanovuje:

„Odseky 1 až 4 sa uplatňujú aj na cudzinca, ktorý je držiteľom povolenia na trvalý pobyt, pokiaľ ho možno v Holandsku stíhať za činy, na základe ktorých bol vydaný európsky zatykač, a pokiaľ možno predpokladať, že nestratí právo na pobyt v Holandsku v dôsledku trestu alebo opatrenia, ktoré mu budú uložené po odovzdaní do cudziny.“

22 Z článku 8 písm. e) zákona o cudzincoch (Vreemdelingenwet) z 23. novembra 2000 (*Staatsblad* 2000, č. 495, ďalej len „Vw“) vyplýva, že cudzinec má ako štátny príslušník Spoločenstva legálny pobyt v Holandsku, iba ak sa jeho pobyt zakladá na predpise prijatom podľa Zmluvy ES alebo Dohody o európskom hospodárskom priestore z 2. mája 1992 (Ú. v. ES L 1, 1994, s. 3; Mim. vyd. 11/052, s. 3).

23 Článok 9 ods. 2 Vw stanovuje, že ak má cudzinec legálny pobyt podľa článku 8 písm. e) tohto zákona a je príslušníkom Spoločenstva, minister spravodlivosti mu vydá dokument potvrdzujúci zákonnosť tohto pobytu, pokiaľ nadobudol právo na trvalý pobyt v zmysle článku 16 smernice 2004/38.

24 Z článku 20 ods. 1 Vw s nadpisom „Povolenie na trvalý pobyt“ vyplýva, že holandský minister spravodlivosti má právomoc udeliť povolenie na trvalý pobyt.

25 Článok 21 ods. 1 písm. a) Vw stanovuje, že žiadosť o udelenie povolenia na trvalý pobyt v zmysle článku 20 tohto zákona možno odmietnuť len v prípade, ak cudzinec v čase bezprostredne predchádzajúcom podaniu žiadosti nemal legálny pobyt nepretržite počas obdobia piatich rokov v zmysle článku 8.

Konanie vo veci samej a prejudiciálne otázky

26 Rozsudkami vydanými v roku 2002 uložili dva nemecké súdy pánovi Wolzenburgovi dva podmienené tresty odňatia slobody za viaceré trestné činy spáchané v priebehu roka 2001 a najmä za dovoz marihuany do Nemecka.

27 Rozsudkom vyhlasujúcim súhrnný trest („Gesamtstrafenbeschluss“), vydaným 27. marca 2003, Amtsgericht Aachen (Nemecko) zmenil tieto dva tresty na jeden podmienený trest odňatia slobody v trvaní jedného roka a deviatich mesiacov.

28 Pán Wolzenburg vstúpil do Holandska na začiatku júna 2005. Býva tam v byte vo Venle, podľa nájomnej zmluvy uzavretej na jeho meno a meno jeho manželky.

29 Rozsudkom vydaným 5. júla 2005 Amtsgericht Plettenberg (Nemecko) odvolal podmienený odklad súhrnného trestu, priznaný v roku 2003, z dôvodu, že pán Wolzenburg porušil podmienky uložené v rámci tohto odkladu.

30 Dňa 13. júla 2006 nemecký vydávajúci súdny orgán vydal európsky zatykač proti pánovi Wolzenburgovi.

31 Dňa 17. júla 2006 tento orgán zaradil pána Wolzenburga do Schengenského informačného systému (SIS) na účely vykonania jeho právoplatného trestu odňatia slobody.

32 Dňa 1. augusta 2006 bol na základe tohto zaradenia pán Wolzenburg zadržaný a vzatý do väzby v Holandsku.

33 Dňa 3. augusta 2006 nemecký vydávajúci súdny orgán zaslal holandskému vykonávajúcemu súdnemu orgánu európsky zatykač vydaný 13. júla 2006 a požiadal o odovzdanie pána Wolzenburga na účely výkonu trestu odňatia slobody na jeden rok a deväť mesiacov, na ktorý bol odsúdený.

34 Dňa 20. septembra 2006 sa pán Wolzenburg prihlásil na holandský úrad pre imigráciu a naturalizáciu s cieľom zaregistrovať sa ako občan Únie v Holandsku.

35 Predtým, ako sa začal od septembra 2008 venovať odbornému vzdelávaniu, bol pán Wolzenburg v Holandsku zamestnaný od posledného štvrt'roka 2005.

36 Zo spisu predloženého Súdnemu dvoru vyplýva, že pán Wolzenburg nesúhlasil so svojím odovzdaním zo strany holandského vykonávajúceho súdneho orgánu nemeckému vydávajúcemu súdnemu orgánu podľa skráteného konania upraveného OLW.

37 Vnútroštátny súd uvádza, že skutočnosti, ktoré viedli k vydaniu európskeho zatykača proti pánovi Wolzenburgovi, sú v holandskom práve trestné a že pán Wolzenburg nemôže stratiť svoje právo na pobyt v Holandsku z dôvodu trestných činov, pre ktoré bol odsúdený v Nemecku.

38 Tento súd sa tiež domnieva, že pán Wolzenburg nespĺňa podmienky vyžadované na získanie povolenia na trvalý pobyt na holandskom území z dôvodu, že doposiaľ sa v Holandsku nezdržiaval nepretržite počas piatich rokov, ale že občania Únie zdržiavajúci sa legálne v členskom štáte podľa práva Spoločenstva vždy nežiadajú o takéto povolenie.

39 Za týchto podmienok Rechtbank Amsterdam rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:

„1. Majú sa medzi osoby, ktoré sa zdržiavajú alebo majú trvalý pobyt vo vykonávajúcim členskom štáte v zmysle článku 4 bodu 6 rámcového rozhodnutia [2002/584], zahrnúť také osoby, ktoré nemajú štátnu príslušnosť vykonávajúceho členského štátu, ale iného členského štátu, a ktoré sa na základe článku 18 ods. 1 ES legálne zdržiavajú vo vykonávajúcim členskom štáte, a to bez ohľadu na dĺžku trvania tohto legálneho pobytu?

2. a) V prípade zápornej odpovede na prvú otázku, majú sa pojmy uvedené v prvej otázke vykladať v tom zmysle, že sa týkajú takých osôb, ktoré nemajú štátnu príslušnosť vykonávajúceho členského štátu, ale iného členského štátu, a ktoré sa pred svojím zatknutím na základe európskeho zatykača legálne zdržiavali minimálne počas určitého obdobia vo vykonávacom členskom štáte na základe článku 18 ods. 1 ES?

b) V prípade kladnej odpovede na druhú otázku písm. a), aké sú podmienky, ktoré možno uložiť vo vzťahu k dĺžke trvania legálneho pobytu?

3. V prípade kladnej odpovede na druhú otázku písm. a), môže vykonávajúcí členský štát okrem požiadavky týkajúcej sa dĺžky trvania legálneho pobytu uložiť ďalšie administratívne požiadavky, ako je povinnosť mať povolenie na trvalý pobyt?

4. Patrí vnútroštátne opatrenie stanovujúce podmienky, za ktorých súdny orgán vykonávajúceho členského štátu odmietne európsky zatykač na účely výkonu trestu odňatia slobody, do (vecnej) pôsobnosti Zmluvy ES?

5. Keďže

– článok 6 ods. 2 a 5 OLW obsahuje pravidlá, ktoré zaobchádzajú rovnako s holandskými štátnymi príslušníkmi a s osobami, ktoré nemajú holandskú štátnu príslušnosť, ale sú držiteľmi holandského povolenia na trvalý pobyt,

a

– tieto pravidlá v súvislosti s týmito osobami vedú k povinnosti odmietnuť odovzdanie takejto osoby do cudziny, ak sa európsky zatykač týka výkonu právoplatného rozsudku odsudzujúceho na trest odňatia slobody,

zakladajú ustanovenia článku 6 ods. 2 a 5 OLW diskrimináciu zakázanú článkom 12 ES tým, že uplatnenie rovnakého zaobchádzania sa nevzťahuje na štátnych príslušníkov iných členských štátov majúcich právo na pobyt na základe článku 18 ods. 1 ES, ktorí toto právo na pobyt nestrácajú ani v nadväznosti na právoplatné uloženie trestu odňatia slobody, avšak nie sú držiteľmi holandského povolenia na trvalý pobyt?“

O prejudiciálnych otázkach

40 Na úvod treba v prvom rade pripomenúť, že Súdny dvor, ako vyplýva z bodu 3 tohto rozsudku, má v predmetnej veci na základe článku 35 EÚ právomoc vykladať rámcové rozhodnutie 2002/584.

41 V druhom rade treba uviesť, že podľa článku 32 tohto rámcového rozhodnutia sa toto rozhodnutie uplatní na žiadosti týkajúce sa činov, akými sú činy sporné vo veci samej, ktoré boli spáchané pred 1. januárom 2004, pod podmienkou, že vykonávajúci členský štát neurobil vyhlásenie, že sa bude ďalej zaoberať žiadosťami v súlade so systémom vydávania osôb používaným pred týmto dátumom. Je nepochybné, že Holandské kráľovstvo takéto vyhlásenie neurobilo.

O štvrtej otázke

42 Svojou štvrtou otázkou, ktorú treba preskúmať ako prvú, sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či štátny príslušník členského štátu, ktorý má legálny trvalý pobyt v inom členskom štáte, má právo odvolávať sa na článok 12 prvý odsek ES proti vnútroštátnej právnej úprave, akou je OLW, ktorá upravuje podmienky, za ktorých príslušný súdny orgán môže odmietnuť výkon európskeho zatykača vydaného na účely výkonu trestu odňatia slobody.

43 V tejto súvislosti treba konštatovať, že hoci článok 12 prvý odsek ES zakazuje v oblasti pôsobnosti Zmluvy ES a bez toho, aby tým boli dotknuté jej osobitné ustanovenia, akúkoľvek diskrimináciu na základe štátnej príslušnosti, rámcové rozhodnutie 2002/584 bolo prijaté na základe Zmluvy EÚ, a nie na základe Zmluvy ES.

44 Z tohto zistenia však nemožno vyvodiť, že na vnútroštátne ustanovenia prijaté členským štátom s cieľom vykonať akt vyplývajúci zo Zmluvy EÚ by sa nevzťahovala kontrola ich zákonnosti z hľadiska práva Spoločenstva.

45 Členské štáty totiž nemôžu v rámci vykonania rámcového rozhodnutia porušiť právo Spoločenstva, konkrétne ustanovenia Zmluvy ES o slobode priznanej každému občanovi Únie slobodne sa pohybovať a zdržiavať sa na území členských štátov.

46 V prejednávanej veci je potrebné konštatovať, že taká situácia, v akej sa nachádza pán Wolzenburg, sa týka práva občanov Únie slobodne sa pohybovať a zdržiavať na území členských štátov a patrí do pôsobnosti Zmluvy ES. Tým, že si pán Wolzenburg za svoje bydlisko zvolil Holandsko, realizoval právo priznané článkom 18 ods. 1 ES každému občanovi Únie – slobodne sa pohybovať a zdržiavať na území iného členského štátu, než ktorého je štátnym príslušníkom.

47 Na štvrtú otázku preto treba odpovedať tak, že štátny príslušník členského štátu, ktorý má legálny trvalý pobyt v inom členskom štáte, má právo odvolávať sa na článok

12 prvý odsek ES proti vnútroštátnej právnej úprave, akou je OLW, ktorá upravuje podmienky, za ktorých príslušný súdny orgán môže odmietnuť výkon európskeho zatykača vydaného na účely výkonu trestu odňatia slobody.

O tretej otázke

48 Svojou treťou otázkou, ktorú treba preskúmať ako druhú, sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či článok 4 bod 6 rámcového rozhodnutia 2002/584 sa má vykladať v tom zmysle, že vykonávajúci členský štát môže okrem požiadavky týkajúcej sa dĺžky trvania pobytu v tomto štáte podmieniť uplatnenie dôvodu pre nepovinné nevykonanie európskeho zatykača upraveného v tomto ustanovení splnením ďalších administratívnych požiadaviek, ako napríklad požiadavky mať povolenie na trvalý pobyt.

49 Článok 16 ods. 1 smernice 2004/38 v tejto súvislosti výslovne stanovuje, že občan Únie, ktorý sa legálne zdržiaval počas nepretržitého obdobia piatich rokov v hostiteľskom členskom štáte, nadobúda právo trvalého pobytu v tomto členskom štáte.

50 Článok 19 uvedenej smernice neukladá občanom Únie, ktorí nadobudli toto právo na trvalý pobyt na území iného členského štátu podľa článku 16 tej istej smernice, povinnosť, aby boli držiteľmi povolenia na trvalý pobyt.

51 Tieto ustanovenia vo vzťahu k občanom Únie, ktorí mali legálny pobyt na území iného členského štátu počas nepretržitého obdobia piatich rokov, iba upravujú vydanie dokumentu potvrdzujúceho nepretržitosť ich pobytu na ich žiadosť, bez uloženia povinnosti takejto formality. Hodnota takéhoto dokumentu je deklaratórna a preukazná, ale nemôže mať konštitutívnu povahu (pozri v tomto zmysle rozsudok z 12. mája 1998, Martínez Sala, C-85/96, Zb. s. I-2691, bod 53).

52 Z toho vyplýva, že dodatočná administratívna požiadavka, akou je povolenie na trvalý pobyt v zmysle článku 21 Vw, nemôže predstavovať, ak ide o občana Únie, nevyhnutnú podmienku uplatnenia dôvodu na nepovinné nevykonanie európskeho zatykača uvedeného v článku 4 bode 6 rámcového rozhodnutia 2002/584.

53 Na tretiu otázku preto treba odpovedať tak, že článok 4 bod 6 rámcového rozhodnutia 2002/584 sa má vykladať v tom zmysle, že ak ide o občana Únie, vykonávajúci členský štát nemôže okrem podmienky týkajúcej sa dĺžky pobytu v tomto štáte podmieniť uplatnenie dôvodu pre nepovinné nevykonanie európskeho zatykača upraveného v tomto ustanovení splnením ďalších administratívnych požiadaviek, ako napríklad požiadavky mať povolenie na trvalý pobyt.

O piatej otázke

54 Vzhľadom na odpoveď danú na tretiu otázku sa treba domnievať, že vnútroštátny súd sa pýta, či článok 12 prvý odsek ES sa má vykladať v tom zmysle, že bráni právnej úprave vykonávajúceho členského štátu, ktorá vykonávajúci článok 4 bod 6 rámcového rozhodnutia 2002/584 núti príslušný súdny orgán tohto štátu odmietnuť výkon európskeho zatykača vydaného proti jednému z jeho občanov, zatiaľ čo takéto odmietnutie, ak ide o občana iného členského štátu majúceho právo na pobyt založené na článku 18 ods. 1 ES, podlieha podmienke, že vyžiadaná osoba mala legálny pobyt

počas nepretržitého obdobia piatich rokov na území tohto vykonávajúceho členského štátu.

55 Na účely zodpovedania tejto otázky treba v prvom rade uviesť niekoľko poznámok týkajúcich sa systému odovzdávania zavedeného rámcovým rozhodnutím 2002/584 a osobitne článku 4 bodu 6.

56 Z článku 1 ods. 1 a 2 uvedeného rámcového rozhodnutia a z jeho odôvodnení č. 5 a 7 osobitne vyplýva, že rámcové rozhodnutie má za cieľ nahradiť systém viacstranného vydávania osôb medzi členskými štátmi systémom spočívajúcim na tom, že súdne orgány si budú odovzdávať odsúdené alebo podozrivé osoby na účely výkonu súdnych rozhodnutí alebo vedenia trestných stíhaní, pričom tento systém vychádza zo zásady vzájomného uznávania (pozri rozsudok zo 17. júla 2008, Kozłowski, C-66/08, Zb. s. I-6041, bod 31).

57 Zásada vzájomného uznávania, na ktorej je založená štruktúra rámcového rozhodnutia 2002/584, na základe článku 1 ods. 2 zahŕňa skutočnosť, že členské štáty sú v zásade povinné vyhovieť európskemu zatykaču. Okrem prípadov povinného nevykonania upravených v článku 3 toho istého rámcového rozhodnutia totiž členské štáty môžu odmietnuť výkon takéhoto zatykača iba v prípadoch vymenovaných v jeho článku 4 (pozri rozsudok z 1. decembra 2008, Leymann a Pustovarov, C-388/08 PPU, Zb. s. I-8993, bod 51).

58 Z toho vyplýva, že vnútroštátny zákonodarca, ktorý si na základe možností, ktoré mu priznáva článok 4 uvedeného rámcového rozhodnutia, zvolí obmedzenie situácií, v ktorých jeho vykonávajúci súdny orgán môže odmietnuť odovzdanie vyžiadanej osoby, iba posilňuje systém odovzdávania zavedený týmto rámcovým rozhodnutím v prospech priestoru slobody, bezpečnosti a spravodlivosti.

59 Obmedzením situácií, v ktorých vykonávajúci súdny orgán môže odmietnuť výkon európskeho zatykača, totiž táto právna úprava iba uľahčuje odovzdávanie vyžiadaných osôb v súlade so zásadou vzájomného uznávania uvedenou v článku 1 ods. 2 rámcového rozhodnutia 2002/584, ktorá predstavuje základné pravidlo zavedené týmto rozhodnutím.

60 Vzhľadom na toto základné pravidlo článok 4 uvedeného rámcového rozhodnutia vymenúva dôvody pre nepovinné nevykonanie európskeho zatykača, podľa ktorých môže byť odôvodnené, že vo vykonávajúcom členskom štáte príslušný orgán odmietne výkon takéhoto zatykača.

61 Členské štáty v rámci vykonania článku 4 rámcového rozhodnutia 2002/584 a najmä jeho bodu 6, ktorý je dotknutý vnútroštátnym rozhodnutím, nevyhnutne disponujú určitou mierou voľnej úvahy.

62 V tejto súvislosti treba zdôrazniť, že hoci dôvod pre nepovinné nevykonanie uvedený v článku 4 bode 6 rámcového rozhodnutia 2002/584 má rovnako ako jeho článok 5 bod 3 za cieľ najmä umožniť priznať osobitný význam možnosti zvýšiť šance na sociálnu reintegráciu vyžiadanej osoby po uplynutí doby trestu, na ktorý bola táto osoba odsúdená (pozri rozsudok Kozłowski, už citovaný, bod 45), takýto cieľ, iste významný, nemôže vylúčiť, že členské štáty pri vykonávaní tohto rámcového

rozhodnutia obmedzia v zmysle naznačenom základným pravidlom uvedeným v jeho článku 1 ods. 2 situácie, v ktorých by malo byť možné odmietnuť odovzdanie osoby patriacej do pôsobnosti tohto článku 4 bodu 6.

63 Pokiaľ ide ďalej o otázku, či podmienka pobytu počas nepretržitého obdobia piatich rokov, tak ako je upravená vnútroštátnou právnou úpravou dotknutou vo veci samej, je v rozpore so zásadou zákazu diskriminácie na základe štátnej príslušnosti, treba pripomenúť, že táto zásada si vyžaduje, aby sa porovnateľné situácie neposudzovali rozdielne a rozdielne situácie neposudzovali rovnako, ak takéto posudzovanie nie je objektívne odôvodnené (pozri najmä rozsudok z 3. mája 2007, *Advocaten voor de Wereld*, C-303/05, Zb. s. I-3633, bod 56).

64 Z rozhodnutia vnútroštátneho súdu vyplýva, že na účely výkonu trestu odňatia slobody uloženého právoplatným súdnym rozhodnutím je odovzdanie holandských občanov vydávajúcemu súdnemu orgánu odmietnuté, zatiaľ čo pre občanov iných členských štátov ako Holandského kráľovstva takéto odovzdanie podlieha podmienke, že tieto osoby mali v Holandsku legálny pobyt počas nepretržitého obdobia piatich rokov. Treba preto preskúmať, či rozdielne zaobchádzanie s občanmi iných členských štátov je objektívne odôvodnené.

65 Holandská vláda v tejto súvislosti uvádza, že konštatujúc v praxi odovzdávania osôb, ktoré nie sú občanmi Holandského kráľovstva, veľkú tvorivosť, pokiaľ ide o tvrdenia uvádzané týmito osobami na preukázanie existencie väzby na holandskú spoločnosť, chcel vnútroštátny zákonodarca článkom 6 ods. 2 a 5 OLW, konkrétne prostredníctvom objektívnych kritérií, vyjadriť požiadavku, aby mal pobyt týchto osôb trvalú povahu.

66 Podľa tej istej vlády je pre členský štát legitímne ubezpečiť sa prostredníctvom požiadavky nepretržitého pobytu v dĺžke aspoň päť rokov, že bude odmietnutý iba výkon európskych zatykačov vydaných proti vyžiadaným osobám, ktoré majú skutočnú perspektívu budúcnosti v Holandsku. Preto je legitímne vyžadovať skutočnú väzbu medzi vyžiadanou osobou a spoločnosťou, v ktorej sa chce integrovať po tom, čo tam vykoná trest.

67 Treba zdôrazniť, ako bolo uvedené v bode 62 tohto rozsudku, že dôvod pre nepovinné nevykonanie uvedený v článku 4 bode 6 rámcového rozhodnutia 2002/584 má za cieľ najmä umožniť priznať osobitný význam možnosti zvýšiť šance na sociálnu reintegráciu vyžiadanej osoby po uplynutí doby trestu, na ktorý bola táto osoba odsúdená. Pre vykonávajúci členský štát je preto legitímne sledovať tento cieľ iba vo vzťahu k osobám, ktoré preukázali určitý stupeň začlenenia do spoločnosti tohto členského štátu.

68 V predmetnej veci samotnú podmienku štátnej príslušnosti pre vlastných občanov na jednej strane a podmienku nepretržitého pobytu v dĺžke piatich rokov pre občanov iných členských štátov na druhej strane možno považovať za podmienky spôsobilé zaručiť, že vyžiadaná osoba je dostatočne začlenená vo vykonávajúcim členskom štáte. Naopak, štátny príslušník Spoločenstva, ktorý nemá štátnu príslušnosť vykonávajúceho členského štátu a nepretržite nemal trvalý pobyt na území tohto štátu počas daného časového obdobia, má vo všeobecnosti užšie väzby na svoj štát pôvodu ako na spoločnosť vykonávajúceho členského štátu.

69 Odôvodnenie rozdielu v zaobchádzaní upraveného holandskou právnou úpravou z hľadiska práva Spoločenstva tiež vyžaduje, aby bol tento rozdiel primeraný legitímnemu cieľu, ktorý sleduje vnútroštátne právo. Nemôže ísť ďalej, ako je potrebné na dosiahnutie tohto cieľa (pozri najmä rozsudok z 18. novembra 2008, Förster, C-158/07, Zb. s. I-8507, bod 53).

70 V tomto ohľade sa možno domnievať, že pravidlo, podľa ktorého európsky zatykač nie je vykonaný proti štátnemu príslušníkovi, sa nezdá byť neprimerané. Takýto príslušník má totiž so svojím štátom pôvodu väzbu, ktorá môže zaručiť jeho sociálnu reintegráciu po tom, čo tam vykoná trest, na ktorý bol odsúdený. Okrem toho ani podmienku nepretržitého pobytu v dĺžke piatich rokov pre občanov iných členských štátov nemožno považovať za neprimeranú, najmä vzhľadom na požiadavky vyžadované na splnenie podmienky integrácie osôb, ktoré nie sú štátnymi príslušníkmi vo vykonávajúcim členskom štáte.

71 V tejto súvislosti treba uviesť, ako to urobili holandská a rakúska vláda, že táto podmienka nepretržitého pobytu v dĺžke piatich rokov bola, ako vyplýva z odôvodnenia č. 17 a článku 16 smernice 2004/38, stanovená práve ako doba, po ktorej uplynutí občania Únie nadobúdajú právo na trvalý pobyt na území hostiteľského členského štátu.

72 Okrem toho treba pripomenúť, že hoci rámcové rozhodnutie 2008/909 nie je uplatniteľné vo veci samej, v kontexte svojho článku 4 ods. 7 písm. a) umožňuje členským štátom uľahčiť zaslanie rozsudku, ak odsúdená osoba žije a má legálny pobyt nepretržite aspoň päť rokov na území vykonávajúceho členského štátu a zachová si tam právo na trvalý pobyt.

73 Treba konštatovať, že taká podmienka pobytu počas nepretržitého obdobia piatich rokov, aká je upravená dotknutou vnútroštátnou právnou úpravou, nejde nad rámec toho, čo je nevyhnutné na dosiahnutie cieľa smerujúceho k zabezpečeniu určitého stupňa integrácie vyžiadaných osôb, ktoré sú štátnymi príslušníkmi iných členských štátov, vo vykonávajúcim členskom štáte.

74 Vzhľadom na vyššie uvedené úvahy treba odpovedať na piatu otázku tak, že článok 12 prvý odsek ES sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni vnútroštátnej právnej úprave vykonávajúceho členského štátu, podľa ktorej príslušný súdny orgán tohto štátu odmietne vykonať európsky zatykač vydaný proti jednému z jeho štátnych príslušníkov na účely výkonu trestu odňatia slobody, zatiaľ čo takéto odmietnutie, ak ide o štátneho príslušníka iného členského štátu majúceho právo na pobyt založené na článku 18 ods. 1 ES, podlieha podmienke, že tento štátny príslušník mal legálny pobyt počas nepretržitého obdobia piatich rokov na území tohto vykonávajúceho členského štátu.

O prvej a druhej otázke

75 Svojou prvou a druhou otázkou, ktoré treba skúmať spoločne, sa vnútroštátny súd v podstate pýta, aký dlhý musí byť pobyt štátnych príslušníkov iného členského štátu, na ktorých sa vzťahuje európsky zatykač, vo vykonávajúcim členskom štáte, aby sa na tieto osoby mohol vzťahovať článok 4 bod 6 rámcového rozhodnutia 2002/584.

76 Treba pripomenúť, že ak členský štát vykonal článok 4 bod 6 bez toho, aby prijal osobitné podmienky týkajúce sa uplatnenia tohto ustanovenia, je úlohou

vykonávajúceho súdneho orgánu uskutočniť celkové posúdenie predovšetkým na účely určenia, či sa na dotknutú osobu vzťahuje toto ustanovenie. Individuálna okolnosť charakterizujúca vyžiadanú osobu, akou je dĺžka pobytu tejto osoby v dotknutom členskom štáte, v zásade nemôže mať sama osebe rozhodujúci význam (pozri v tomto zmysle rozsudok Kozłowski, už citovaný, bod 49).

77 Pokiaľ ide o vec samu, v ktorej je nepochybné, že európsky zatykač nebude vykonaný iba v prípade, ak vyžiadaná osoba ako štátny príslušník iného členského štátu mala pobyt aspoň päť rokov na území vykonávajúceho členského štátu, odpoveď na uvedené prejudiciálne otázky už nie je dôvodná, keďže táto podmienka pobytu spočíva na výkone miery voľnej úvahy zo strany členského štátu, ktorú mu priznáva článok 4 bod 6 rámcového rozhodnutia 2002/584, a musí byť považovaná za zlučiteľnú s článkom 12 ES.

78 V tejto súvislosti z odpovede na piatu otázku vyplýva, že článok 12 ES nebráni podmienke uloženej vnútroštátnym právom vykonávajúceho členského štátu, podľa ktorej vyžiadané osoby, ktoré sú štátnymi príslušníkmi iného členského štátu, musia mať pobyt počas piatich rokov na území prvého členského štátu na to, aby ich jeho vykonávajúci súdny orgán odmietol odovzdať na základe článku 4 bodu 6 tohto rámcového rozhodnutia.

79 Za týchto okolností nie je potrebné na prvé dve prejudiciálne otázky odpovedať.

O trovách

80 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (veľká komora) rozhodol takto:

- 1. Štátny príslušník členského štátu, ktorý má legálny trvalý pobyt v inom členskom štáte, má právo odvolávať sa na článok 12 prvý odsek ES proti takej vnútroštátnej právnej úprave, akou je zákon o odovzdávaní osôb (Overleveringswet) z 29. apríla 2004, ktorá upravuje podmienky, za ktorých príslušný súdny orgán môže odmietnuť výkon európskeho zatykača vydaného na účely výkonu trestu odňatia slobody.**
- 2. Článok 4 bod 6 rámcového rozhodnutia Rady 2002/584/SVV z 13. júna 2002 o európskom zatykači a postupoch odovzdávania osôb medzi členskými štátmi sa má vykladať v tom zmysle, že ak ide o občana Únie, vykonávajúci členský štát nemôže okrem podmienky týkajúcej sa dĺžky pobytu v tomto štáte podmieniť uplatnenie dôvodu pre nepovinné nevykonanie európskeho zatykača upraveného v tomto ustanovení splnením ďalších administratívnych požiadaviek, ako napríklad požiadavky mať povolenie na trvalý pobyt.**

3. Článok 12 prvý odsek ES sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni vnútroštátnej právnej úprave vykonávajúceho členského štátu, podľa ktorej príslušný súdny orgán tohto štátu odmietne vykonať európsky zatykač vydaný proti jednému z jeho štátnych príslušníkov na účely výkonu trestu odňatia slobody, zatiaľ čo takéto odmietnutie, ak ide o štátneho príslušníka iného členského štátu majúceho právo na pobyt založené na článku 18 ods.1 ES, podlieha podmienke, aby tento štátny príslušník mal legálny pobyt počas nepretržitého obdobia piatich rokov na území tohto vykonávajúceho členského štátu.

Podpisy

---

* Jazyk konania: holandčina.